

Марина КОЛІНЬКО

ВПЛИВ КУЛЬТУРНИХ КОНТЕКСТІВ НА МІЖКУЛЬТУРНУ КОМУНІКАЦІЮ

У статті пропонується інтерпретація міжкультурної комунікації, сфокусована на динаміці культурних контекстів, в яких вона існує. Висококонтекстна культура та низькоконтекстна є термінами, які використовуються для опису культур, виходячи з того, наскільки явним є обмін повідомленнями, і які контексти маються на увазі в певних комунікативних ситуаціях. Розглядається час як культурний параметр, що визначає монохронне і поліхронне сприйняття культурного досвіду.

Ключові слова: висококонтекстна культура, низькоконтекстна культура, монохрон, поліхрон, міжкультурна комунікація.

Постановка проблеми. “Власна культура забезпечує “лінзу”, через яку ми розглядаємо світ”, – писали в кінці ХХ століття К. Аврух і П. Блек. Культурний простір є певним ландшафтом, в котрому виникає і реалізується комунікативна діяльність суб’єктів. Відірваність від нього комунікативних практик веде до спотворення їх сутнісних значень, смислів і завдань. Питання “вкоріненості” культурного буття у комунікативних структурах виводить на топологічний ракурс міжкультурних взаємин, окреслення їх території, меж і функціональності. Як спосіб освоєння реальності, комунікація організовує свою територію в рамках певного культурного простору, тому можна стверджувати, що комунікативний простір є одним із системоутворюючих чинників простору культурного і займає визначальне місце в його структурі. Прийнято вважати, що найбільші проблеми в комунікації створює відмінність мов, але часто складності ефективного спілкування виникають у зв’язку з культурними відмінностями, які важче виявити. Одна з таких відмінностей – високий і низький культурний контекст.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Іштван Кечкеш характеризує контекст як “умови вживання слова, що дозволяють уточнити його значення” [5, с. 385]. Цими умовами можуть бути лінгвістичні, соціальні, культурні, ситуативні чинники, які впливають на інтерпретацію комунікативного акту. Динамізм контексту виражається в тому, що слова породжують, тобто створюють актуальні контексти, і контексти породжують, створюють значення слів [5, с. 386]. Моє дослідження стосується відмінностей культурних контекстів комунікації. Йдеться не про географічну розірваність суб’єктів, а про різні топологічні системи координат, що надають підстави для сприйняття культурного партнера. Контекстні параметри виділив в 70-х роках ХХ століття Едвард Холл. Концепція стала затребуваною системою відліку в аналізі ефективності комунікації і використовується як робочий інструмент донині. Вплив культурних відмінностей на хід комунікації також вивчав нідерландський соціолог

Г. Хофстеде, запропонувавши такі показники, як індивідуалізм/колективізм, дистанціювання від влади, уникнення невизначеності, орієнтація на майбутнє. Суттєво збагачує концепцію культурного контексту М. М. Бахтін, розглядаючи культурний простір “не як нерухомий фон і раз і назавжди готову даність, а як ціле, що стає, як подію” [1, с. 204]. Він вводить поняття діалогічних відносин “далеких контекстів” і “близьких контекстів”, що має на увазі відносини між деякими загальнозначущими, вкоріненими в суспільній свідомості смислами і символами та значеннями, що їх висловлюють. Українські науковці Ф. Бацевич, А. Пустовар, М. Риженко досліджують деякі аспекти і загальні схеми контекстності культур. Але ж ґрунтовних, поглиблених філософських досліджень щодо цієї проблематики у вітчизняному науковому середовищі бракує.

Мета даної статті – систематизувати конститутивні ознаки культурних контекстів та виявити їх вплив на результативність міжкультурної комунікації.

Виклад основного матеріалу. З часів середньовіччя поширеним є твердження, що слово поза контекстом не має значення. У висококонтекстних культурах контекст і відносини важливіше вербальної форми, вони не так потребують багатьох слів. В культурах з низьким контекстом повідомлення передається майже повністю словами і тому має бути точним і недвозначним. Високий і низький контекст методологічно розглядається як топос, що визначає складність спілкування. Щоб пояснити, як працює ця концепція, Е. Холл описує процес комунікації наступним чином. Інформацію, передану від відправника до одержувача – “А” і інформацію, що зберігається в системі комунікації – “В” слід розглядати в контексті, пов’язаному із створенням сенсів. Таким чином, внутрішня інформація, яка використовується для інтерпретації і розуміння речей – це “В”, а фактичне повідомлення – “А”. Висококонтекстні культури покладаються на традиції, тісні міжособисті відносини і встановлені ієрархії, і тому мають набагато більше інформації “В”, більше спираються на невербальну систему в спілкуванні. Низькоконтекстні культури ґрунтуються на гнучкому і мобільному сприйнятті культурних традицій, на короткострокових відносинах, тим самим вимагаючи набагато більше інформації “А” [4].

Характеристиками високого контексту є: ситуаційність і релятивність знання; мала вербалізація і формалізація інформації; висока інтерналізація повідомлень (наприклад, жартівливі форми); сприяння довгостроковим, стійким відносинам; рішення і дії фокусуються на особистому контакті, часто авторитетному і центральному в соціальній ієрархії; досить жорстка система включення/виключення в спільноті; вкоріненість індивіда в соціокультурній групі (етнічній, сімейній, професійній тощо); відносини в ній стабільні, розвиваються повільно, засновані на довірі, суттєво впливають на дії індивіда; активне використання невербальних елементів в комунікації. Голос, вираз обличчя, жести, рух очей несуть значне навантаження в розмові. Повідомлення вибудовується як точка, навколо якої розміщуються непрямі

висловлювання, прикрашання. Спілкування розглядається як форма мистецтва, спосіб повернути співрозмовника. “Неписані” правила вважаються само собою зрозумілими, але незнайомцями можуть бути легко пропущені.

Низькоконтекстні культури орієнтовані на правила, відкритість і доступність знань, чіткість їх передачі; коротку тривалість зв'язків. Спілкування частіше має конкретне завдання, рішення і дії зосереджені на тому, що необхідно зробити, на цілі, процедурі і розподілу обов'язків. Межі кола спілкування визначаються завданням, система включення/виключення гнучка. Соціальна структура децентралізована; відповідальність розосереджена між індивідами. Щоб уникнути непорозумінь, надається довідкова інформація і пояснення.

Ці параметри формують простір комунікації і ставлення до співрозмовника. Людину з низькоконтекстної культури можуть вважати неосвіченою, грубою або некомпетентною в культурі з високим контекстом. Ставлячи багато питань, вона залишає враження, що не розуміє сенсу без них, створює конфронтацію, не знає, як вписатися в динаміку групи, не маючи можливості одночасно маніпулювати багатьма завданнями. Так само людина з висококонтекстної культури може сприйматися як невиразна, скритна, нездатна дотримуватися планів, некомпетентна, тому що не спроможна працювати самостійно.

Письменник Емі Тан описував відмінності у культурному спілкуванні наступним чином. Американський бізнесмен пропонує: “Давайте укладемо угоду”. Китайський менеджер може відповісти: “Ваш син цікавиться про Ваші бізнес-плани?”. Кожен іде до своєї власної цілі своїм лінгвістичним шляхом. Співпраця людей з висококонтекстної і низькоконтекстної культур може мати труднощі, які розміщені у наступних проблемних полях: розбіжності у відношенні *напрямку* комунікації, *кількості* (кількість інформації, що експліцитно виражена в повідомленні) і *якості*. Наприклад, представники висококонтекстної культури (Китаю, Саудівської Аравії) поширюють більше інформації на коло “членів групи” – сім'ю, друзів і співробітників. Члени низькоконтекстної культури (США, Німеччини) віддають перевагу обмеженому спілкуванню у менших, обраних групах і діляться тільки необхідною інформацією.

Висококонтекстні культури більш уразливі для комунікаційних збоїв, коли вони передбачають більш загальне, широке розуміння, ніж є насправді. З іншого боку, їх схильність до непрямих методів спілкування відповідає викликам епохи різноманітності. Низькоконтекстні культури менше здатні терпіти і розуміти різноманітність, а тому, як правило, їх представники більш ізольовані. Очевидність їх пояснень часто може викликати здивування, недомисл, образу. Французи можуть відчувати, що німці недооцінюють їх інтелект, пояснюючи зрозумілі, безперечні речі, в той час як німці можуть відчувати, що французькі менеджери не задають ніякого напрямку.

Роботи Л. А. Самовара і Р. Е. Портера (“Communication Between Cultures”, 2004 р.), Д. Барретт (“Leadership Communication”. 2006 р.),

В. Бернштейна (“Theoretical studies towards a sociology of language”, 2003 p.) та інші підтверджують дію цих параметрів в конкретному середовищі. Зазвичай, культури не організовані строго за принципами високого або низького контексту. Наприклад, Англія має вищий контекст, ніж Данія, в той же час буде більш низькоконтекстною, ніж Японія. Більшість культур знаходяться в широкому спектрі між крайнощами і поділяють характеристики як високого, так і низького контексту, але ці параметри в чималому ступені визначають зміст і стилістику комунікативних взаємин. Звичайно, мене цікавить, до якого типу відносяться українці. Для розв’язання цього питання в аналіз контекстності культури включено ще один параметр – індивідуалізм/колективізм. Країни Північної Америки і Європи за розвинутим рівнем індивідуалізму відносять до низькоконтекстних, а країни Азії і Далекого Сходу як колективістські культури – до висококонтекстних. Україна історично має значний вплив на неї як індивідуалістичних, так і колективістських суспільств, тому їй відводять проміжне місце між низькоконтекстними і висококонтекстними культурами. В українській культурі порівняно з європейськими більше ірраціональності, недомовок і багатозначності.

Теоретичною і методологічною помилкою було б узагальнювати слов’янські ментальні риси, як робить ряд авторів. Історико-культурні, політичні і економічні особливості розвитку відбиваються на формуванні габітуальних структур країн. Росія є більш висококонтекстною культурою, ніж Чехія, наприклад. Україна історично та географічно має порубіжне положення. Українці з достатньою прямоотою і чіткістю зазвичай подають інформацію, з іншого боку, в емоційній сфері тяжіють до зашифровки частини інформації в імпліцитній, непрямій формі. Аналіз впливу Європи, Росії, Азії на культуру України представлений багатьма серйозними науковими роботами, проте, розуміння топологічної позиції українців у міжкультурній комунікації є відкритим невирішеним питанням. Український науковець і американський професор В. Чернецький у своєму дослідженні посткомуністичних культур порівнює ситуацію України і Росії і демонструє, “наскільки відмінними можуть бути національні відповіді... Дві культури створюють радикально відмінні дискурси національного: постімперської меланхолії і стійкої спадщини теорії Достоєвського про “всесвітню сприйнятливість”, з одного боку, і реконструювання та переоцінювання колоніального і доколоніального минулого, з другого” [3, с. 388].

А. Пустовар на прикладі бізнес-комунікації припускає, що в результаті впливу російської бізнес-культури з одного боку, а європейської – з іншого, в спілкуванні з українцями можна зустріти як “висококонтекстних” партнерів, так і “низькоконтекстних” [2]. Як свідчать дослідження [2; 8], в комунікативному контакті українці схильні надавати значення не тільки діловим пропозиціям, але і особистості співрозмовника. Перш, ніж переходити до справи, важливо позиціонувати себе як “свого”, згадати спільних знайомих, покаржитися на життя, показати свій статус, тобто створити атмосферу переговорів. Нав’язування свого регламенту зустрічі

іноді також сприймається як домінування і викликає агресію і неприязнь, у такому випадку варто пожертвувати структурованістю зустрічі на користь доброзичливої атмосфери [2].

Було б обмеженням і помилкою інтерпретувати дії і спілкування людей, виходячи лише з їх культурної приналежності. Культурні відмінності пов'язані не тільки з національними рисами, а й з відмінністю за статтю, віком, професією, міським чи сільським способом життя і т.д. Це теж культурні маркери поведінки. Ми належимо безлічі різних культурних просторів, також використовуємо безліч різних культурних інструментів, доступних нам для реалізації комунікативної взаємодії, і можемо задіяти в різних ситуаціях різний інструментарій. Тож не слід абсолютизувати інші колективні уявлення. Але їх знання істотно полегшує завдання результативності міжкультурної комунікації.

Важливим аспектом контекстного аналізу є тема сприйняття часу. Культурні відмінності в часі існують з незапам'ятних часів, але наукове осмислення цього питання почалося в ХХ столітті. Хоча об'єктивно, час для всіх однаковий, сприйняття часу – це суб'єктивний досвід. Відмінності в сприйнятті часу викликають відмінності в тому, як люди організують своє життя, діють і спілкуються. Наприклад, правила про пунктуальність варіюються від культури до культури. Доведено, що американці вважають того, хто ніколи не запізнюється на зустрічі, більш успішним, ніж того, хто іноді спізнюється. У свою чергу, той сприймається як більш успішний, ніж людина, яка завжди запізнюється. У Бразилії, навпаки, на успіх вказує прибуття із запізненням. В арабській культурі затримка на 15 хвилин не вважається запізненням. Такі дані можуть бути інтерпретовані з урахуванням культурних відмінностей у ставленні до темпу життя. Аналізу цих понять не віддано пріоритетних позицій в вітчизняних дослідженнях культур і міжкультурних взаємодій, але вони мають важливе значення у розумінні того, як складається наша комунікація з представниками інших культур. Йдеться про монохронні і поліхронні культурні відмінності. Висококонтекстним культурам зазвичай приписують поліхронне сприйняття часу, в той час як низькоконтекстним – монохронне. Вивчення впливу часу на комунікативний процес, аналізом культурних відмінностей в сприйнятті часу займається прикладна область дослідження комунікативного процесу – хронеміка. Концепція розглядає не фізичний час, а соціальний. Ми вимірюємо час не просто з точки зору секунд, хвилин і годин, а оперуємо такими поняттями, як “ранній”, “пізній”, скоро, довго, тобто часом як соціальною конструкцією. Уявлення будь-якої культурної, соціальної групи про час виявляються результатом взаємодії і закріплюються в процесі соціалізації. Дітей навчають часовим пріоритетам, відповідним до цінностей і потреб їх культури. Те, як ми сприймаємо час і управляємо ним, є побудовою і реалізацією соціальних очікувань. Вони залежать від того, що є значущим для даної культури.

Монохронне сприйняття у багатьох західних культурах пов'язане з промисловою революцією і протестантською трудовою етикою, коли час

почали розглядати як міру ефективності і, в кінцевому рахунку, рентабельність. Час є важливим економічним критерієм, тому більшість сучасних наукових дослідників даної проблематики звужують область своїх розвідок до прагматики комунікативних бізнес-практик. В деякій мірі тематика поширюється на дослідження в галузі дипломатії та політики. Теоретичний інтерес до феномена туризму також визначив звернення до даної теми в останні роки.

Відомий дослідник практик комунікації Бретт Рутледж зазначає, що представники монохронної культури акцентують свою активність на одному завданні. “Вони цінують певну впорядкованість і вважають, що для всього є відповідний час і місце. Вони не люблять незапланованого переривання зустрічі. Їм подобається зосередитися на своїй роботі і дуже серйозно ставляться до термінових зобов’язань” [7]. Крім того, вони схильні проявляти велику повагу до приватної власності і індивідуальних меж. Загальною тенденцією монохронів є дотримання правил конфіденційності та намічених планів. Монохронні комуніканти представляють час як відчутний і послідовний (його можна врятувати, зберегти, витратити). Як зазначав Е. Холл, засновник концепції монохронних і поліхронних культур, з американської (монохронної) точки зору “розклад є священним”.

Поліхрони представляють час текучим, працюють з декількома завданнями одночасно, переходячи від одного до іншого. Пунктуальність і структура не так важливі, обмежені терміни реалізації мети – це не те, до чого потрібно прагнути за всяку ціну. Для них міжособистісна взаємодія є найкращою формою інвестування часу. “Двері в офіс менеджера-поліхрона зазвичай відкриті, одночасно дзвонить телефон і проводяться збори співробітників. Їх можна легко відволікти, вони схильні маніпулювати перервами і з готовністю змінювати плани. Люди є їх головною турботою (особливо ті, які тісно пов’язані з ними або їх функцією)” [7]. Такі питання, як оперативність, засновані на відносинах, а не на завданні, а цілі скоріше схожі на бажані результати, ніж на необхідні чіткі дії для їх досягнення. Поліхронний підхід до переговорів, наприклад, веде до зміцнення довіри між учасниками, формування коаліцій та пошуку консенсусу.

Б. Рутледж зазначає, що “якщо ви живете в Сполучених Штатах, Канаді або Північній Європі, ви живете в монохронній культурі. Якщо ви живете в Латинській Америці, арабській частині Близького Сходу або на півдні Африки, ви живете в поліхронній культурі” [7]. Взаємодія між цими двома культурними типами може бути проблематичною. Монохрони не можуть зрозуміти, чому людина, з якою вони зустрічаються, відволікається на телефонні дзвінки, зупиняється без попередження, не поспішає приступити до суті зустрічі. Поліхрон не може зрозуміти, чому завдання не є частиною загальної організаційної мети, як можна розділити робочий і особистий час, чому ви дозволили, щоб графік негативно вплинув на якість ваших відносин. Успішні в бізнесі або кар’єрі українці дотримуються точності, пунктуальності, порядку і планують свій час. Однак у наших співвітчизників можна спостерігати і поліхронну поведінку. Скористаємося прикладом Лінн

Віссон, яка зазначає, що в США, наприклад, у людей немає потреби “домовлятися” за день або напередодні для уточнення години або місця призначеної зустрічі, якщо домовленість існувала заздалегідь. Розпливчате дієслово “зателефонуємо” спантеличує американців: хто кому повинен дзвонити – “ви мені зателефонуйте” або “я вам”? Американцеві не ясно, для чого його співрозмовник пропонує “здзвонитися”, то він ще не знає, коли можна призначити зустріч, то чи ухиляється від точної відповіді, залишаючи за собою можливість маневру [8, с. 72]. Американська дослідниця, наприклад, відмічає вкорінену у російській культурі “схильність відповідати на прості питання, починаючи свою розповідь від царя Гороха або розтікаючись мислю по дереву”, як данину інерції розумових звичок, сформованих в минулому в Росії, але абсолютно незрозумілих в США [8, с. 78].

Орієнтацією на майбутнє Е. Холл пояснює стурбованість і прагнення американців у вирішенні невідкладних проблем і перехід до нових викликів. Минуле створює контекст, тому східні культури, що віддають пріоритет традиціям, найчастіше поліхронні. Слід, однак, відзначити, що не завжди характеристики сприйняття часу можуть бути застосовні до відповідних за контекстом культур. Наприклад, Японія, що має дуже висококонтекстну культуру, використовує як поліхронний, так і монохронний час. Пунктуальність, недопустимість переривання заняття співрозмовника також є характерними рисами китайців.

Прихильники даної концепції характеризують монохронне сприйняття часу як лінійне, застосовуючи метафори дороги, довгої стрічки, що розділена на сегменти. Поліхронне сприйняття є циклічним, зображується як коло або спіралі, що перетинаються. Реальний фізичний час не є ні лінійним, ні циклічним. Ці траєкторії відображають відмінності між сприйняттям у традиційному суспільстві, цивілізаціях з домінуючою роллю сільськогосподарського способу життєдіяльності, де велика залежність від метеорологічних факторів, циклічного ритму сезонів, які не підконтрольні людині, і цивілізації епохи Модерну, в якій домінує промисловий спосіб виробництва, виробничий цикл контролюється і планується людиною, а швидкість виробництва і час виходу на ринок визначають накопичення капіталу.

Час виступає статусним маркером: це виражається в тому, хто має регламентувати призначення зустрічей, відрізнити “запізнення” від “затримки”. Через неможливість відшкодувати, відновити, поповнити час його часто вважають зрівняльним ресурсом. Однак час може бути показником відносин влади. А. Муун і С. Чен, ґрунтуючись на існуючих дослідженнях “влади і гаданого контролю”, припустили, що люди, що володіють владою, мають більший доступ до часу в результаті їх можливостей його контролювати. Вони провели ряд експериментів і продемонстрували, що “влада посилює почуття доступного часу і в основу цього ефекту закладений контроль над своїм і чужим часом” [6, с. 454]. Доступ до влади дає суб’єкту доступ до часу, що пояснюється збільшенням

повноважень людини в контролі часу і має бути враховано у процесі комунікації. Ілюзія влади, яка створювалася в учасників експериментів за допомогою розподілу ролей (хто в бесіді задає питання, розташовується в найбільш статусному просторі кімнати, сидить в іміджевому кріслі) переконувала їх у тому, що вони контролюють час комунікативної події, керують їм. Їм здавалося, що подія займала більше часу, а учасники, які перебували в стані підпорядкування, називали менший проміжок часу події. Дослідниці довели, що влада і контроль над часом посилює відчуття доступного часу, що має багато важливих наслідків. Як підкреслюють А. Муун і С. Чен, “зменшується стрес “браку часу”, поліпшується якість життя, зміцнюється відповідальність і готовність до майбутніх зобов’язань” [6, с. 455]. На мою думку, ці експерименти є дуже цікавими і перспективними у полі досліджень суб’єктивного сприйняття часу та невербальної комунікації, однак потребують ретельного філософського аналізу і доробки, тому що залишають багато питань (хто и для чого буде використовувати владу, контролюючи не тільки свій, але і чужий час – це питання соціальної відповідальності).

Також вимагає ретельного дослідження гіпотеза про те, що, чим північніше країна, тим жорсткіше її ставлення до часу [7]. У фінів є прислів’я: “Прибуваючи вчасно, ви розповідаєте, хто ви”. Жителі французької Рив’єри або грецького причорномор’я рухаються в більш розслабленому потоці часу. Час багатьох жителів Африки практично символічний. Але коли ці емпіричні факти пояснюються кліматичними і географічними детермінантами – популярною сьогодні теорією географічного детермінізму, слід використовувати її з великою обережністю і неабиякою часткою критики. До теорії економічного детермінізму також виникли питання в ХХ ст. На наш погляд, не абсолютизуючи жодної з них, слід використовувати в побудові культурологічних пояснень як історико-культурний, так і економічний, і топографічний підходи.

Стандартизація часу як універсализація різного роду взаємовідношень глобального світу стикалася історично з прикладами територіального опору. Наприклад, в США національний стандарт з’явився тільки в 1883 році, коли він був прийнятий залізницями при необхідності підтримки загальних розкладів. До цього міста в основному зберігали свій місцевий час, і багато хто з них були незадоволені тим, що уряд і великі залізничні лінії диктують свої стандарти. Одна з газет того часу коментувала вступ стандарту в силу: “Люди Цинциннаті дотримуються правильного часу, бо він написаний сонцем, місяцем і зірками”.

Відомі такі ситуації і сьогодні. Глобалізація, універсальні інформаційні технології, міжнародна система економічних зв’язків – це умови об’єднання націй і країн. Але, якщо об’єктивно синхронізація часу можлива, синхронізація культур виявляється більш складним і спірним питанням. Науковець Каліфорнійського університету Роберт Левін провів експеримент по визначенню темпу життя 31 країни, використовуючи в якості критеріїв ефективність місцевих поштових відділень, точність державних годинників,

пунктуальність в ділових зустрічах. Він виявив, що Швейцарія, Ірландія та Німеччина є найбільш швидкодіючими країнами, в той час як Мексика, Бразилія та Індонезія є найбільш повільними. Як довго будуть зберігатися ці культурні відмінності? Чи будуть процеси глобалізації згладжувати їх так само ефективно, як залізні дороги покінчили з гордим міським часом Цинциннаті? Ймовірно, це питання часу.

Висновки. Культурні відмінності впливають на формування глобального спілкування. Ресурсами міжкультурної комунікації можуть виступати як вербальні, так і невербальні засоби, хоча невербальні аспекти комунікації найчастіше залишаються неусвідомлюваними. Правила та алгоритми культурної поведінки грають важливу роль у розумінні представників інших культур і створенні ефективної комунікації. На способах здійснення комунікації відбивається культурне сприйняття часу. Час займає центральне місце в культурному досвіді, тому хронологічні вподобання говорять про культурні цінності і смисли. Знання поліхронного і монохронного сприйняття буття допомагає розібратися в тому, як індивід або група вписується в навколишній простір, в свою і інші культури, як вибудовуються міжкультурні відносини.

Література

1. Бахтин М. М. Эстетика словесного творчества / М. М. Бахтин. – М. : Искусство, 1979. – 421 с.
2. Пустовар А. О. Контекстність культури й ефективність професійного спілкування / А. О. Пустовар [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://labipt.com/context-cultureand-effectiveness-of-professional-communication>
3. Чернецький В. Картографуючи посткомуністичні культури. Росія та Україна в контексті глобалізації / В. Чернецький. – К. : Критика, 2013. – 421 с.
4. Hall E. T. Beyond Culture / E. T. Hall. – New York : Anchor Books, 1989. – 300 p.
5. Kecskes I. Dueling context : A dynamic model of meaning / I. Kecskes // Journal of Pragmatics. – 2008. – Vol. 40. – P. 385–406.
6. Moon A., Chen S. The Power to Control Time : How Power Influences How Much Time (You Think) You Have / A. Moon., S. Chen // Advances in Consumer Research. – 2013. – Vol. 41. – P. 454–455.
7. Rutledge B. Cultural Differences – Monochronic versus Polychronic / B. Rutledge, available at: <http://thearticulateceo.typepad.com/my-blog/2011/08>
8. Visson L. Where Russians Go Wrong in Spoken English : Words and Expressions in the Context of Two Cultures / L. Visson. – Moscow : R. Valent. – 2015. – 132 p.

Отримано 10.05.2018

Summary.

Kolinko Marina. The influence of cultural contexts on intercultural communication.

The article proposes an interpretation of intercultural communication, focused on the dynamics of cultural contexts in which it exists. High-context culture and low-context culture are terms used to describe cultures based on how explicit the messages exchanged are and how much the context means in certain situations. A high-context culture relies on implicit communication and nonverbal cues. A low-context culture relies on explicit communication. Asian, African, Arab, central European and Latin American cultures are generally considered to be high-context cultures. In low-context communication, more of the information in a message is spelled out and defined. Cultures with western European roots, such as the United States and Australia, are generally considered to be low-context cultures. Cultural differences shape every aspect of global communication. This helps explain why people in Japan (a high-context culture)

prefer face-to-face communication over electronic technology favored by other industrialized countries like the United States, Canada, the United Kingdom and Germany (low-context cultures).

We turn our attention to monochronic and polychronic cultures and the impact that can have on communication. Monochronic cultures like to do just one thing at a time. They value a certain orderliness and sense of there being an appropriate time and place for everything. They do not value interruptions. They like to concentrate on the job at hand and take time commitments very seriously. Polychronic cultures like to do multiple things at the same time. Though they can be easily distracted they also tend to manage interruptions well with a willingness to change plans often and easily. People are their main concern (particularly those closely related to them or their function) and they have a tendency to build lifetime relationships. Issues such as promptness are firmly based on the relationship rather than the task and objectives are more like desirable outcomes than must do's. Appeal to the problem of cultural contexts seems to be an expedient vector of socio-philosophical study.

Keywords: *high-context culture, low-context culture, monochronic, polychronic, intercultural communication.*